

Znali slova, protože byli Athéňany. A když se přidali i Periklés, Eleni a Arifróon, Agaristé cítila, jak její duše plesá. Nebyla to veselá melodie, ale jí se přesto rozbušilo srdce.

Do Athén vstoupili s chvalozpěvem na rtech, ale při pohledu na vypálené ulice a trosky budov jim hymnus uvízl v hrdle a ozývalo se jen zděšené mumlání. Když proud mužů, žen a dětí míjel hromady kamenů, které bývaly hradbami a branou, mnozí vzlykali nebo hlasitě naříkali. Většina z nich si nikdy nic takového nedokázala představit. Muži veslovali ve svém soukromém pekle nebo bojovali na palubě a svět se jim zúžil na bezprostředního protivníka stojícího proti nim. Rodiny zatím trpělivě čekaly na písečné pláži.

Teď je skutečnost zasáhla jako rána do srdce: každé další nároží odhalovalo novou zkázu. Na všem ležel popel, takže ti, kdo prošli branou jako první, byli brzy celí černí od všeho, čeho se dotkli nebo pro co se shýbli. Agaristé kráčela s dětmi dál, až došli do míst, kde se v troskách svých bývalých příbytků choulily celé rodiny. Matky a otcové už hledali nerozbité střešní tašky, které by šlo zachránit, a po tvářích jim stékaly slzy smísené se sazemí a špínou. Agaristé udivilo, když viděla, jak se v průrvách mezi troskami honí děti a celé rozesmáté se prodírají kolem ohořelých trámů. Když je míjela a mířila k manželovu městskému domu, musela se usmát.

Peršané byli důkladní. Co nespálili, to strhli pomocí provazů a háků. Jen ulice zůstaly průchozí, ale otevřené strouhy po stranách byly spečené od požárů, které nad nimi ještě nedávno zuřily. Ostřeji než pachy tentokrát čpělo zuhelnatělé dřevo a kameny rozžhavené tak, až pukaly.

Když narazili na skupinky mladíků, kteří se hádali a křičeli na sebe, byla Agaristé ráda, že má po boku Mania. Věděla, že pořádek bude brzy obnoven. Její manžel tyhle lidi zaměstná a nechá je pracovat do vyčerpání. Xanthippos věděl, jak použít sílu a jak podřídít ostatní své vůli. To doopravdy uměl – a to

byl také důvod, proč ho Themistoklés povolal z vyhnanství zpátky domů.

Dorazili na místo, kde stával manželův dům, než jej strávily plameny. Agaristé bůhvíproč doufala, že z něj zbude víc než jen pár ohořelých trámů a zlomený sloup. Dveře byly stále rozeznatelné, ale vypadaly jako lesklá černá deska, která se pod dotykem ruky rozpadla.

„Budeme potřebovat nové dřevo – a nářadí,“ řekla. „Ale železné nástroje ohni určitě nepodlehly. Manie, myslíš, že cesta z města bude bezpečná? Mohli bychom pokácet stromy kolem usedlosti, pokud tam nějaké zbyly. Přece nemohly všechny shořet. Budeme potřebovat tolik rukou, kolik se jich najde. Dokážeš je sehnat?“

„Myslím, že ano,“ přisvědčil Manias.

Byl otrokem v jejím domě přes třicet let a před ní sloužil jejímu otci a strýci. Ačkoli mu chlupy na předloktích a hrudi zbělely, byl stále dost silný, a teď měl navíc dobrý pocit, že je k něčemu dobrý. Pocit svobody v něm zakořenil jako tvrdé semeno. Cítil ji v sobě. Ale když slyšel, jak ze sebe Agaristé chrlí pokyny, přinášelo mu to uprostřed vši cizoty nového světa jakousi útěchu.

„Všechno znovu postavíme, Manie,“ ujistila jej. „Vezmi Arifróna a vydejte se na naši venkovskou usedlost. Periklés na mne dá pozor, dokud se nevrátíš. Eleni a já vyklidíme trosky a posbíráme všechno, co by se dalo znovu použít. Myslím, že teď je vhodná doba na nákup obou sousedních pozemků, pokud nabídneme jejich majitelům dobrou cenu.“

Manias jen zamrkal. Agaristé se rozhlížela kolem jako všichni ostatní, ale nějakým způsobem dokázala vidět do budoucnosti. Přikývl. Jen letmo jej napadlo, kde sežene stříbro třeba jen na zaplacení dělníků, když celé Athény budou chtít stavět. Ale v hloubi duše věděl, že to Agaristé dokáže. Nebo její manžel. Bloudit mezi troskami, jež bývaly jejich domovem, a hledět